

Komünistler ile LGBTQ ve Yeni Bir Dünya Üzerine Röportaj

Editörün Notu: Aşağıdaki röportaj Ercan Jan Aktaş ile sitemizin yazarlarından Bob Avakian'ın mimarı olduğu yeni komünizmin taraftarı İbrahim Sâlik arasında gerçekleşmiş ve 30 Mayıs 2020 tarihinde Artı Gerçek web sitesinde yayınlanmıştır.

Kaynak için bkz:

<https://amp.artigercek.com/haberler/komunistler-ile-lgbtq-ve-yeni-bir-dunya-uzerine-roportaj>

Röportajın konusunu oluşturan Devrimci Komünist Parti ABD'nin eşcinsellik üzerine yeni taslak program belgesi için bkz:

<http://yenikomunizm.com/escinsellik-konusunda-yeni-taslak-programindaki-konumumuz-uzerine/>

Son zamanlarda özellikle siyasi tartışmalarda gündeme taşınmasıyla ve tırmanan homofobi ile beraber LGBTI+ toplumsal olarak yeniden ön plana çıktı. Kulak aşinalığının olduğu ve merakım üzerine önceden birkaç makalelerini de okuduğum yeni komünizm taraftarlarından bu süreçte bir mail aldım. Mail içeriği bir ekten oluşuyordu: *Eşcinsellik Üzerine Yeni Taslak Programındaki Konumumuz Üzerine*.

Hem komünist bir hareketin LGBTI+ ile ilgili kırk sayfalık bir taslak metninin olması, hem yeni komünizmin köklerinin atıldığı RCP USA'ya (Devrimci Komünist Parti, ABD) yönelik homofobi suçlamalarını bilmem, hem de çevremdeki yeni komünizm taraftarları ile yaptığımız sohbetlerden ötürü mailime gelen dosya ilgimi çekti. Maili ve ekini okudum okumasına fakat aklımda pek çok soru birikti. Hem dosyanın kendisine ilişkin, hem kendilerinin meseleye bakış açısına ilişkin, hem de genel olarak komünizme ilişkin sorulardı bunlar. Kafamdaki soruları yazıya döktüm, daha sonra da önceden tanıdığım yeni komünizm

tarafı İbrahim Sâlik ile bir röportaj gerçekleştirdim. Röportajın sonucunda ortaya böyle bir tablo çıktı.

Ercan Jan Aktaş:

Paylaştığınız metinde “Sosyalist toplum, samimi ilişkilerde karşılıklı olarak saygı, eşitlik ve ortak aşka dayanarak kişisel, ailesel ve cinsel ilişkileri destekleyici olacak ve bunlar için uygun zeminleri oluşturacaktır” diyorsunuz. Bunu biraz daha açmanız mümkün mü?

İbrahim Sâlik:

Sorularınıza cevap vermeden önce iki konuya açıklık kazandırmak isterim. Üzerine röportaj yaptığımız “Eşcinsellik Konusunda Yeni Taslak Programı” Devrimci Komünist Parti ABD’nin bir taslak programıdır. Biz programı Türkçeye çevirerek yenikomünizm.com sitesinde yayınladık. Lakin bu bizim hazırladığımız bir taslak programı değildir, o yüzden size vereceğimiz cevaplar “resmi cevap” niteliği de taşımamakta. Biz sadece taslak programı hakkındaki kendi görüşlerimizi sizinle paylaşacağız. İkinci husus ise, bu Taslak 2001 yılında kaleme alınmıştır. Bu taslakta kullanılan bazı terimleri artık kullanmıyoruz. Ayrıca bu taslağın ele almadığı bazı hususlar var, örneğin queer teori ya da transeksüelliğin mevcut konjonktür bağlamında değerlendirilmesi. O dönemde bu tartışmalar çok derinleşmemiştir. Ama bugün açısından daha fazla yer işgal etmektedir. Adı üzerinde, bu “bitmiş bir çalışma” değil, bir taslaktır. Fakat öte yandan bu taslağın bilimsel yöntem ve yaklaşıma dayalı ana unsurları vardır. Yani bu Taslak, “her tarafa çekilebilecek” türden bir çalışma da değildir.

Sorunuza dönecek olursak, Tabii, aslında taslak metnin bu ifadesini anlayabilmek için şu an günümüzde yaşadığımız kapitalist toplum ilişkilerine bakmamız gerekiyor. Bir taraftan korkunç derecede yüksek sayılarda tecavüz ve taciz

vakaları var. Öte taraftan bu sadece buzdağının görünen tarafı, çünkü pek çok vakanın bildirilmediğini, toplumsal bir baskı yaratıldığını, mağdurların sindirildiğini biliyoruz. Bu durum dünyanın dört bir tarafında böyle. Bunun üstüne kadının inanılmaz bir şekilde cinselleştirilmesi fenomeniyle karşı karşıyayız. Porno endüstrisinden, sıra dışı bir şekilde yemek reklamlarına, reklam panolarına, magazine, yazılı basından, çeşitli aplikasyonlardan (hemen kayıt ol ve hayalini kurduğun ‘‘nextdoor’’ kızı veya oğlanı kap!) ve maruz kaldığımız tüm ekranlarda bu durum böyle. Bir taraftan toplumun eşcinsellere ve trans bireylere karşı bakış açısı da farklı bir biçimde şekillenmiyor aslında. Yaratılan kimlikler ve roller var. Bu bir bütün olarak medya ve kültür endüstrisinde kendini hissettiriyor. Tam da bu noktada Marx’ın *Komünist Manifesto*’da vurguladığı gibi kapitalizmin insanlar arasındaki bütün ilişkileri nakite çevirdiğini görmemiz gerekiyor. Evet, geline şu aşamada Marx’ın ifadesi yalnızca doğrulanmakla kalmadı, bütün bir işleyişi anlamının da olmazsa olmaz ilkesine dönüştü. Yani işte tam da bu noktada sorunun devamına geliyoruz, biz tam da sorunun içindeki alıntıda belirttiğiniz gibi insanlar arasındaki katı ilişkilerin nakde dönüşmediği, tahakkümün ve baskının olmadığı, insanların metalaştırılmadığı, değersizleştirilmedikleri; eşitliğe, saygıya ve tabii ki ortak aşka dayanan bir toplum tahayyül ediyor ve arzuluyoruz. Bu noktada eklemekte fayda var, verili ekonomik ilişkiler içerisinde ve mevcut üstyapı ile böyle bir toplum hayalden öteye geçemez dolayısıyla, arzuladığımız şekliyle bu ilişkilerin gerçekleşebilmesi için bütün bu ekonomik ilişkilerle beraber, üstyapının da kökten değişmesi gerekiyor.

EJA: “Devrimci proletarya, gerici güçlerin eşcinselliğe karşı saldırılarına sert bir şekilde karşı çıkar” diyorsunuz, günümüz için “devrimci proletarya” sınıfına kimleri dahil ediyorsunuz? 21. yüzyılda çok daha başkalaşan bir çalışma hayatı var. Hatta çalışma alanları ve de çalışanların hayatlarına bakıldığında “zincirlerinden başka kaybedecek şeyi

olmayan” proletaryanın artık kaybedecek çok şeyi var. Buna katılıyor musunuz? Katılmıyorsanız nasıl bir açılım öngörüyorsunuz proletarya sınıfına dair.

İS: Şimdi burada aslında yoğunlaşmış bir şekilde birden fazla soru mevcut. Hani diyorlar ya ‘‘Hangi proletarya?’’ ben de aynı şekilde hangi proletarya diye soruyorum. Bir taraftan evet sizin bahsettiğiniz bu fenomeni Lenin görmüştü, bu durumu kısaca açıklamak gerekirse Lenin kapitalizmin emperyalizme dönüşmesiyle birlikte, onun ifadesiyle, işçi sınıfının sömürgelerdeki yağmalardan payını alan belirli bir kısmı burjuvalaşmıştı. Lakin bu durum o dönemler Batı ülkelerindeki proletarya için geçerli bir meseleydi, bununla birlikte kapitalizmin emperyalizm aşamasıyla birlikte bir dünya sistemi ve dünya ekonomisi olarak kendi dayattığını görüyoruz. Bugün Batı’daki aristokratlaşmış işçi sınıfı ve genel olarak dünya ekonomisi, büyük ölçüde Üçüncü Dünya dediğimiz ülkelerdeki ter atölyelerine ve bunların korkunç sömürülerine muhtaç durumdadır. Emperyalizm bir dünya sistemi ve bu dünya sistemi içerisinde yeni güçler yer alıyor. Emperyalist üretim ilişkilerinin sonucunda üretim araçlarının geliştiği ülkeler mevcut. Batılı emperyalist ülkelerde olduğu biçimiyle de olmasa da, buralarda da işçi sınıfının bir kısmının aristokratlaştığı görülmektedir. Fakat tüm bu “aristokratlaşma” ve görece “refah” durumu, bu toplumun temel çelişkisi üzerine kuruludur; toplumsallaşmış emek ile onun şahsi temellükü.

Örneğin Fransa’nın %30’u orta sınıftan oluşmaktadır. Bu çok büyük bir rakam. Yine Avrupa’da lojistik işi devamlı yükselmekte olan bir sektör ama üretim gün be gün düşmekte. Peki bu nasıl oluyor? Üretim olmadan bu kadar kullanım aracı nasıl pazarda dağıtılabiliyor? Bu az önce söylediğimiz meseleyle alakalı bir durum, emperyalizm bir dünya sistemidir ve dünya çapında işlemektedir. Biz ucuz ve kaliteli Kolombiya kahvesi içelim diye 12-13 yaşındaki çocuklar her gün 14-15 saat boyunca çalıştırılıyor.

Proletaryanın ne olduğu meselesine dñnelim. Proletaryayı şöyle tanımlayabiliriz: Yaşamak için emek gücünden başka satacak hiçbir şeyi olmayan, esasen günü kurtarmak durumunda kalan mülksüz bir sınıf. Realiteye bakalım, bugün dünyada milyarlarca insanın durumu tam da böyledir! Burada önemli iki husus daha var; birincisi az önce vurguladığımız kapitalizmin temel çelişkisi; toplumsallaşmış emek ile bunun şahsi gaspı. Bu temel çelişkinin iki hareket biçimi bulunmakta; emek-sermaye çatışması ve tek tek müteşebbislerle bu müteşebbislerin kendi arasındaki anarşik örgütlenme biçimi. Marx buna üretimin anarşisi de diyordu. Şimdi burada temel bir gerçek var. Tek tek firmalar, kendi girdi çıktılarını, maliyet giderini, kar oranlarını yoğun bir şekilde hesaplar ama bunu dünya çapında bütün firmalarla birlikte yapamazlar. Yani her sermaye kendi içine dönerek hesaplama yapar. Ve tüm bu sermaye grupları pazarda birbirleriyle değer yasası tarafından birleştirilirler. Yani bir kilo şekere bir uçak alamazsın, birbirine denk gelecek toplumsal emek zamanı temsi eden paranın ödenmesi gerekir. Ve tüm bu müteşebbisler birbirleriyle değer yasasıyla bağliırken bile, sermayenin büyümeye yönelik çabasından ötürü -büyü ya da öl- kıyasıya bir rekabet halindedirler. Marx “bu düzene anarşi hakimdir” der.

Şimdi neden bu kadar ekonomi politik? Çünkü proletarya toplumsal bir kategoridir ve toplumsal yasaları bilmeden “proletarya kaldı mı?” diye soramayız. Diğer bir yanı ise, bugün kapitalist toplumun temel çelişkisine bağli olarak -toplumsallaşmış emek ile şahsi temellük- dünyada birçok toplumsal fay hattı ortaya çıkmakta. Örneğin çevre sorununa bir bakalım! Kapitalistler açısından doğa hiçbir zaman girdisel ya da çıktısal bir “rakam” değildir. Bu durum doğayı talan etmektedir. Bir düşünün, dünya 2 derece daha ınsa, gezegenimizdeki türlerin çoğu ölecek ve belki de insanlık türünün geleceğı dahi olamayacak.

Şimdi bu durum toplumsal bir fay hattıdır ve kapitalist toplumun temel çelişkisinin ürünüdür. Onlar dünya çapında

retmek ve diğerkleriyle rekabet edebilmek için ucuza üretmek zorunda kalırlar. Eğer böyle yapamazlarsa, “yarıştan elenirler”. Bu durumda onları ucuz enerjiye -ki bunlar fosil enerjidir- iter ve bundan ötürü karbon salınımında her yıl yeni rekorlar kırılır. Tekrar ettiğimi biliyorum, fakat doğru şekilde anlaşılması açısından altını çizmek istiyorum. İklim krizi kapitalizmin temel çelişkisine -toplumsallaşmış emek ve şahsi temellke- bağlı bir şekilde patlak vermektedir. Bu temel çelişkinin ortaya çıkardığı iklim krizi gibi yeni toplumsal sorunları ancak dünya çapında bir proleter (yani komünist) devrim yaparak çözebiliriz. 0 yüzden tüm bu toplumsal fay hatları proleter (yani komünist) devrimin zneleridirler. Ve evet, nasıl ki bir sınıf olarak proletarya dünya çapında sömürüden kurtulmak için tüm baskıcı ve sömürücü ilişkileri ortadan kaldırmaya mecbursa, çevrenin talanından ve tahribatından rahatsızlık duyan, bundan olumsuz etkilenen herkesin dünya çapında baskıcı ve sömürücü ilişkileri ortadan kaldırması gerekir. Bunlar proleter (yani komünist) devrimin yeni kitleleridirler.

Öte yandan yine “yeni komünizm” ile zmlenen çelişkilerden bir tanesi, sizin sorunuzla da bağlantılı gördüğüm proletaryanın şeyleştirilmesi fenomenidir. **Proletaryanın şeyleştirilmesi** dediğimiz zaman, komünizme geçiş için dünya proleter devrimine tekabül eden tüm dünya görüşünün hepsinin - herhangi bir özgül vakitte veya ülkede- proletaryayı oluşturan tek tek özgül kişilerde vücut bulup nesnelleştiği düşüncesini ifade eder. Bu durum proleterleri, diyelim ki beyazların egemen olduğu ABD’de ‘‘beyaz olmayan’’ bireyleri komünizmin bir çeşit “ideal bedenleri” haline getirmek anlamına gelebilir. Aynı şekilde, kadınlar da özgürleştirici hedef ve ilkelerin vücut bulduğu varlıklar olarak şeyleştirilmiş olabilirler.

Yeni komünizmin işaret ettiği temel bileşenlerinden bir tanesi komünist hareketin işçi hareketinden ayrılmasıdır. Marksizmin ilk evrelerinde devrimin ana temelinin üretim ilişkilerinin

belkemiğini oluşturan işçi sınıfı tanımlanıyordu. Burada bu kapsamlı meselenin tarihsel olarak aşamalarını irdelemeye vaktimiz olmasa da ana hatları ile şunu belirtmekte fayda var; evet ücretli işçi sınıfı her ne kadar devrimin önemli bir parçasıysa da, sendikal dinamikler veya büyük ölçekli üretimde yer alan işçiler devrimin itici gücü ya da ana mücadele gücü değildir. Yeni komünizmde proleter bir devrim dediğimiz zaman burada bir tür ‘‘işçi hareketinden’’ ‘‘işçicilikten’’ değil, kapitalist düzeni devirerek son tahlilde komünist bir dünyaya ilerleyecek ve bir sınıf olarak kendi varlığını ortadan kaldırırken tüm insanlığı özgürleştirecek olan bir sınıftan bahsediyoruz.

EJA: ‘‘Aynı zamanda, aynı cinsiyetten bireylerin mevcut ilişkilerinin, şu an egemen olan, aile ve cinsel ilişkilerin hakim ideolojisi olan ve kadınları baskı altına alan ‘‘erkek egemenliğinin’’ sınırlarına hapsedildiğini ve bunun dışında varolmadığını anlamak da oldukça önemlidir. Pek çok farklı şekilde burjuva toplumlarında eril bir gey kültürünü karakterize eden genel görünüm, aslında erkek hakkı dışında kalan bir görünüm değildir. Hatta bu ilişkilerin belli elementleri de ‘‘erkek hakkının’’ yoğunlaşmış ifadelerini içinde barındırır. Lezbiyenlik, sınıflı toplumlarda kadınların baskı altında tutulmasına karşı farklı anlamlarda bir cevap niteliği taşısa dahi, tek başına bu baskı sorununa kökten bir çözüm getiremez.’’ Eşcinsellik konusunda ‘‘özeleştir’’ mahiyetini taşıyan bir metinde ‘‘burjuva toplumunda da eril bir gey kültürü’’ ve ‘‘lezbiyenlik, sınıflı toplumlarda kadınların baskı altında tutulmasına karşı farklı anlamlarda bir cevap niteliği taşısa dahi, tek başına bu baskı sorununa bir çözüm getiremez’’ derken daha başından gene kendinize teorik bir kalıp/duvar örmüş olmuyor musunuz?

İS: Öncelikle şunu belirtmekte fayda görüyorum teorik bir kalıp/duvar örmek ve teori üretmek -çünkü bu yöntem ve yaklaşım meselesidir- arasında ben ciddi farklar görüyorum. Teori bilimin işidir, bir diğer tarafta biz bir fenomeni

incelerken aynı zamanda soyutlama yapıyoruz, belirleyici unsuru bulmaya ve çelişkileri çözümlmeye çalışıyoruz. Yani aslında soru şu olmalı, teorik bir kalıp örmekten ziyade şeyler realiteye nasıl tekabül ediyor? Sorunuz içerisinde alıntılıdığınız kısma yönelmek gerekirse burada bir başka problemle karşılaşılıyor. LGBTQ+ hareketinin her bir kanadını kendiliğinden özgürleştirici görebilir miyiz? Yani LGBTQ+'nın bir mensubu olmak veya hareketinin bir parçası olmak kendinden özgürleştirici midir? Eğer öyleyse, Milo Yiannopoulos gibi eşcinsel ama bir o kadar da faşist bir kişi nerede konuşlanacak, peki ya Caitlyn Jenner veya Ana Brnabic gibi siyasi bir figürü nerede konuşlandırmak gerekiyor? Buna benzer bir polemik Lenin -komünist hareketin raflardan indirmeye pek de tenezzül etmediği *Ne Yapmalı?* kitabında- işçi sınıfı için yürütmüştü. Ne demek istediğimi biraz daha açayım. Yine başka bir örnek olarak bugün İngiltere, Kanada'nın muhafazakar partilerinin, Torylerin LGBT kanatları var. Trump'ın LGBT destekçileri var. Çok uzağa gitmeye gerek yok. Türkiye'de uzun bir süre medyanın gündemini tutan bir AK LGBT fenomeni olmuştu. Bu kadar eril bir siyasi dili olan, gerici fikirleri olan bu siyasi oluşumları destekleyen LGBT hareketlerini nereye yerleştirmeliyiz? İşte ben tam da bu noktada bu duvar örme konseptine karşı çıkıyorum, aksine burada bu fenomenlere de yer veren bir anlayış var.

EJA: Her ne kadar “eşcinselliği komünist bir toplum içinde düşünememiştik” söylemine dair bir özeleştiri içerse de, metinde komünizme yine de bir toplumsal mühendislik misyonu yükleniyor, günümüzde de bu devam ediyor, elbette bütün komünist yapı/grup ve de partilerde. Geçmişte SSCB, Çin, Küba gibi “toplumsal mühendislik” örneklerinin büyük tahribatları hala devam ederken nasıl bir toplumsal mühendislik çalışması öngörüyorsunuz?

İS: Şunu belirtmek gerekiyor. ‘‘Çin, Küba, SSCB gibi’’ ifadesi, bir nevi Mao Zedong'un “ikiyi bir etme” lafını andırıyor. Bunlar bambaşka deneyimlerdi. Küba, anti-Amerikan

bir ülke konumundaydı ama kesinlikle sosyalist bir devrim yapmamıştı, yapmadığı gibi komünizme de yönelmemiş, 1950'lerden sonra sosyal-emperyalist bir ülke olan SSCB'nin operasyonel gerici bir gücüne dönüşmüştü. Öbür tarafta 1917-1953 yılları arasında SSCB ve 1949-1976 yılları arasında Çin Halk Cumhuriyeti gerçekten de sosyalist bir devrimi temsil ediyorlardı. Tarihi Arno Mayer'ın deyiimiyle Stalin'in ''ritüelleştirilmiş şeytanlaştırılması'', Çin'de ki verilerin tahrifine girmek dahi istemiyorum. Komünizmin Kara Kitabı gibi, 1976'dan sonra Çin ile ilgili basılan kitaplar gibi gerçekten profesyonel bir tarih bilimcisinin yüzlerine bakmayacağı kitaplarında yardımıyla, başlayan hummalı bir çalışma var. Ben burada konuyu uzatmamak adına okuru Raymond Lotta'nın ''Bildiğinizi Düşündüğünüz şeyi Bilmiyorsunuz: Komünist Devrim ve Kurtuluşa Giden Gerçek Yol: Tarihi ve Geleceğimiz'' adlı çalışmasını okumalarını önerebilirim. Bir kere bu meselenin i bağıntısı kavranırsa düşünceler alanındaki bu ''tahribat'' gibi sözlerin kullanılmayacağı kanısındayım.

Enteresan olan bir nokta da resmi ideoloji, resmi tarih gibi alanların sert eleştirisini yapan, tarihin egemenlerin eğip bktğ, manipüle ettikleri bir anlayış olarak gören pek çok ilerici kimse, söz konusu komünizm olduğunda böyle düşünmez. A priori doğruları vardır. Sorunun diğer kısmına geçiyorum, ben yine buradaki toplumsal mühendislik ifadesini reddediyorum. Komünizm bir toplum bilimidir. Toplumların nasıl doğduğunu, nasıl geliştiğini, gelişimin altında yatan ekonomik ilişkileri, üstyapıda nasıl ifadesini bulduğunu, altyapı ile üstyapı arasındaki bağı ve aynı zamanda görelisi otomisini ve tüm bunların nasıl sınıfsız, baskısız ve sömürüsüz bir topluma götürülebileceğini -evet bu teleolojik bir tarzda kaçınılmaz değildir-, tarihin eğilim yasalarına -Tanrıvari metafizik yasa değil, eğilim yasalarına- ilişkin bilimsel bir yöntem ve yaklaşım belirler. Her bilimde olduğu gibi, komünizm de şeyleri devamlı olarak sorgular, testten geçirir ve realiteye tekabül ettiği sürece devam ettirir. Mesela komünistlerin

bilimin nazarından kaçan hiçbir ilkesi yoktur. Mesela kadına yönelik baskıya temelden karşıyız. Ama bu a priori, Deus Ex Machina bir ilke değildir. Zira patriyarka dünya çapında ortadan kalktığı zaman böyle bir ilke de sönümlenecektir.

Buradan şuraya gelmek istiyorum, nasıl ki söz konusu yer çekimi kanunları olduğunda “öküzün boynuzu” diye üfüremeyeceksek, söz konusu toplumsal meseleler olduğunda da “herkes istediğini yapsın” doğru bir yaklaşım değildir! Hindistan’ın bazı yerlerinde, bir kadına tecavüz edildiği zaman, tecavüze uğrayan kadının aşireti, karşı aşiretten kadına tecavüz ederek “ne yaşadığımızı anlasınlar” diyen “kanunları” izlerler. Toplumsal sorunlarda, hislerin, öfkelerin, yaşanan olumlu ya da olumsuz tecrübelerin yeri yoktur demiyorum, fakat BU TEMELDE hareket edemeyiz. Bu gereksiz acıları bir daha yaşamamak için, tüm hislerin, öfkelerin vb. bilimsel bir yöntem ve yaklaşıma ihtiyacı var. Ve bu bir bilim olarak komünizmdir, “üstün akıl” değil.

Yeni komünizm ile bizler, **“sağlam bir çekirdeği ve bu temelde bir hayli esnekliği”** savunuyoruz. Yani hayatın her alanında muhalefetin rolünü çok önemli görüyor ve toplumsal bir mayalanmadan yana olduğumuzu belirtiyoruz, kitlelerin, dünyanın gerçek çelişkileri mekanik yöntemlerle çözüme ulaştırılamaz. Ancak burada bir başka sorun var. Söylediğiniz şey esas olarak ‘‘Aydınlanmanın devamı olarak Marksizm’’ gibi bir anlayışa dayanıyor, hakikati reddeden bunun yerine anlatılar yerleştirilen bir anlayıştan bahsediyoruz. Ben burada başka bir soruyla bu konuyu kapatmak istiyorum. Eğer hakikat bir dayatmaysa ve bu ‘‘toplumsal bir mühendislik’’ ise ve herkesin kendi anlatısı varsa, hangi anlatının doğru olduğuna ya da daha doğrusu hangi anlatının muktedir olduğuna kim karar verecek? Siyasal İslamcıların anlatısı (mesela buna iyi bir örnek Diyanet’in homofobik hutbesidir) ezilenlerin ‘‘anlatısıyla’’ karşı karşıya geldiği noktada güçlü olanın anlatısı haklı mı olacak?

EJA: “Cinselliğin biyolojisi”, “cinselliğin arka tarihi”, “ABD

Toplumunda Modern Gey ve Lezbiyen Kùltürü” bağlamında bir tartışma içinde olmak ‘eşcinselliğe dair “normal” olanı arama anlayışı’ gibi bir hissiyatın oluşmasına da neden oluyor. Bir siyasi partinin bu kapsamda cinsellik, eşcinsellik ilişkileri analizi içinde olmasını nasıl değerlendiriyorsunuz. En nihayetinde feminist kadın tarihi, LGBTİ+ ların kendi yaşamışlık deneyimleri ve de teorilerine dair oldukça kapsamlı kaynaklar mevcuttur. Oralardan yeterince kaynak edindiğinizi düşünüyor musunuz?

İS: Burada şöyle bir durum var, bugün toplumun kaygıları, bizlerin toplumsal fay hatları dediğimiz noktalarda keskinleşiyor. Bizim bunların içerisinde olmamız şart ama bunun her zaman bir çizgiyi takiben olması gerekiyor. Herkesin kendi anlatıları için savaşım verdiği bir kesişimselci perspektif ile değil. Taslak metnin çıkış tarihi göz önünde bulundurulursa kullanılan kaynakların çeşitliliği de pek çok şey ifade edecektir. Homofobiye ilişkin tarihsel çalışmalardan, antropoloji, evrim bilimine dair pek çok kaynak kullanılıyor. Aynı zamanda taslak metnin ortaya çıkışında da çeşitli aktivistlerin haklı eleştirileri de var tabi. Şimdi bir diğer taraftan burada yürütölen tartışmaların amacı bir ‘normali’ tanımlamaktan ziyade fenomenlere bilimsel yöntem ve yaklaşım ile yaklaşmak. Tarihte de, bugün de bunun yapılmadığı zamanlar olan şeyler hazin trajedilerdir. Biyodeterminizm mesela çok tehlikeli bir durum. Olayı bir gen, hormon, beynin bilmem herhangi bir kısmına bağlayan endişe verici bir tutum. Hatırlatmakta fayda var, bunu Naziler de yapmıştı! Bunun farklı versiyonları var biliyorsunuz. Eşcinselliği çeşitli psikolojik nedenlere bağlamak, ailevi ilişkileri ön plana çıkartmak, işin suyu çıktığı zaman hastalık diyen de oluyor, ahlak eksikliği de... Bunun iyi anlaşılması lazım, meselenin böyle yorumlanmasının son derece sağlıksız ve zarar verici olduğunun vurgulanması lazım. Zaten taslak metin olayların bu şekilde yorumlanamayacağını vurgulamak istiyor, metnin kaygısı bu ve bu yüzden meselenin bütün farklı boyutları inceleniyor.

EJA: “Burjuva toplumunda kadınlar ve erkekler arasındaki cinsel ve samimi ilişkiler büyük ölçüde erkek egemen ideolojinin ve ‘erkek haklarının’ yansımasıdır ve bunlar tarafından domine edilmektedir” ifadenize katılıyorum. Ancak öngördüğünüz sosyalist toplumu teorize eden gene bir erkek aklı değil midir? Şöyle bir okuma yaptığımda Yeni Komünizm’e gelen en büyük eleştiride Bob Avakian eksenindeki “şef”, “erkek önderlik” eleştirileridir. Öngördüğünüz sosyalist hayat içinde kadınların ve de eşcinsellerin neyi nasıl “özgür” yaşayacaklarını gene bir “erkek ekli” teorize etmiyor mu?

İS: Bu konuya değinmenize sevindim. Madem söz Bob Avakian’dan açıldı, ben ondan bir alıntı yapmayı uygun görüyorum. *Basics* adlı eserinde şöyle diyor kendisi: ‘‘Birisi şu soruyu sormuştu: beyaz bir erkek olarak gerçekten de devrime önderlik etmeyi düşünmüş müydünüz? Doğrusu, beyaz bir erkek olarak düşünmedim- fakat bir komünist olarak öncü bir rol oynayabileceğimi düşünmüştüm.’’ (Şimdi soru şu, siz bir doktora gittiğinizde onun “erkek” mi ya da “Fransız” mı olduğuna mı bakarsınız yoksa, sizdeki hastalığın semptomlarına karşı nasıl bir metot izlediğine, hastalığı nasıl anladığına ve ona nasıl müdahale ettiğine mi bakarsınız? Eğer toplumda “doğru olanın hangi kesimden geldiğine göre” değerlendiriyorsanız, hiçbir zaman realiteyi kavrayamazsınız. Hatırlarsanız, Erdoğan “düşünmezsen Kürt sorunu yoktur” demişti. Bu bir çeşit insan “düşüncesinin realiteyi belirlediğine dair” görüştür. Ve eğer eşcinsellerin “hakikate ulaşmak için avantajlı olduğunu” düşünüyorsanız, bu konuda yanılıyorsunuz. Çünkü birçok eşcinsel, bu toplumun işleyişinden ve ahlak ve ideolojik yapısından ötürü kendi eşcinselliğini bile kabul etmemekte. Bilim, şeylere nereden, hangi cinsten, hangi ulustan ve hangi sınıftan geldiğine bakmaz, onun realiteye tekabül edip etmemesine bakar. Eğer biz kendi “argümanlarımız” için -eşcinsellere dair hakikatleri “doğal hislerinden ötürü” eşcinseller bilir tarzında- hep bir “doğallık” durumu ararsak, o zaman İslamcı faşistlerin “doğallıkları” ne olacak?)

Ben burada yoğun ve bir hayli önemli bir ifadenin olduğunu söyleyebilirim. Komünist olmak demek bir noktada bütün bu baskı ve sömürü ilişkilerine karşı çıkmak anlamı da taşıyor. Burada Marx'ın *Fransa'da Sınıf Savaşları* eserinde ilk kez kullandığı "4 Bütünler" kavramını vurgulamak gerekiyor. Yani tüm sınıf ayrımlarına, bu ayrımların dayandığı tüm üretim ilişkilerine, bu üretim ilişkilerine tekabül eden toplumsal ilişkilere ve bu toplumsal ilişkilere tekabül eden tüm fikirlerin ortadan kaldırılması noktası bu komünist devrimin nihai amacı diyebiliriz. Dolayısıyla sosyalist bir toplumda ve tabii ki geleceğin komünist toplumunda -biraz provakatif olacağım- toplumu değiştirmek için çabalayacak ve toplum yönetiminde öne çıkacak bireylerin LGBTQ, heteroseksüel, fiziksel açıdan dezavantajlı, siyahi veya Eskimo olmasının gerçekten hiçbir öneminin olmayacağı, bunu önemli hale getiren koşulların devamlı olarak dönüştürüleceğini anlamamız gerekiyor. Bu ilişki biçimleri geleceğe ertelenen bir proje değil elbette ki, nitekim yeni komünizm taraftarları arasındaki kavrayış ve yaklaşımlar devamlı olarak bu süzgeçlerden geçiriliyor.

Dolayısıyla yeniden sorunuza geri dönmek gerekirse, Bob Avakian'ın ten renginin, dilinin, cinsel yöneliminin, sınıfsal arka planının vb. bir önemi bulunmamaktadır. Burada Bob Avakian'ın geliştirmiş olduğu bilimin, bu doğrultuda izlenen siyasi çizginin, kendisinin önderlik sanatının ve insanlığın ve gezegenin geleceği adına almış olduğu ciddi sorumluluğun büyük bir önemi vardır ve bunun doğru şekilde anlaşılması gerekmektedir. Örneğin ben Einstein deyince habire aynı gömleği giyen beyaz saçlı Yahudi bir Almandan ziyade, yepyeni bilimsel bir paradigmanın filizlenmesine vesile olan genel ve özel görelilik gibi çılgır açan kuramları insanlığın hizmetine sunmuş birini görürüm. Bilim ve düşünce dünyasında önce çıkan ve insanlığın ufkunu ilerletmiş kişilere bu şekilde yaklaşılması doğrudur.

EJA: LGBTQ bireylerin uğruna savaştıkları hak ve özgürlükler

çerçevesini nasıl değerlendiriyorsunuz? Sizce bu hak ve özgürlükler içinde yaşadığımız meta üreten mevcut emperyalist-kapitalist sistemi konsolide ediyor mu? Burada çelişkili bir durum var mı?

İS: Burada çok çelişkili bir durum var. Bir yandan evet, bunu daha önce de kendi yazılarımda vurgulamıştım. Öncelikle, burada çok zor mücadeleler altında kazanılan bu haklar çok kolay bir şekilde geri alınabiliyor, buna daha sonra değineceğim. Bir diğer taraftan bu hak ve reformların hapsoldükleri bir çerçeve var. Ve maalesef son kertede buna mahkumlar. Verili üretim tarzını ve bu temeldeki mevcut toplumsal ilişkileri kökten değiştirmek için ve elbette üstyapıda tutarlı bir ideolojik mücadele verilmeksizin bu meseleyi çözümleyebilmemiz imkansız. Ancak burada gözden çıkartılmaması gereken bir mesele var, o da bu mücadelelerin sonuna kadar meşru olmaları durumudur. Ben bunu kısaca Lenin'in boşanmayla ilgili söylediklerine benzetiyorum, **''Boşanma hakkının olması herkesin boşanacağı anlamına gelmez ama boşanma hakkının olmaması kadının köleliği anlamına gelir.''** Bu çok doğru. Nitekim bizler de bu meşru talepleri destekliyoruz. Fakat bununla birlikte hem bunların son tahlilde verili ilişkilerin içerisine hapsolacaklarını söylüyoruz, hem de mülkiyet ve tabi kılma ilişkilerini eleştiriyoruz.

EJA: **"Cinsel pratikler gelecekte neye benzeyecek ve eşcinsellik sosyalizm ve komünizm süresince var olmaya devam edecek mi? "Böyle bir sorunun peşinde olmak "hetero aklının" bu metinde bile ne kadar güçlü durduğunu sizce izah etmiyor mu?**

İS: Bense bunu uzun süreli bir araştırmanın sonucunda sorulan çok samimi bir soru, hatta belki de queer bir topluma göz kırpması olarak görüyorum. Röportajımızın başka bir bölümünde de değindiğim üzere son tahlilde verdiğimiz mücadele "4 Bütünleri" kapsıyor. Yani bütün baskı ve sömür ilişkilerinin bittiği bir topluma dair neyi tahayyül edebiliriz? Mevcut

koşullarda erkek hakkının işlediği cinsel pratikler sömürsüz ve toplumsal cinsiyet rollerinin ortadan kalkacağı bir dünyada nasıl bir hal alacak? Sorulan sorular bunlar ve sorulmaları da gerekiyor. Eğer bu hetero aklın bir sorusuysa eşcinsel akıl bu soruyu nasıl sorardı ya da daha doğrusu sorar mıydı? Amiyane bir tabirle, şeyleri olduğu gibi bırakmalı mıyız? Yani herkesin anlatısı objektif olarak doğru mudur? Sanırım bir kez daha bu sorulara geri dönmüş bulunuyoruz.

EJA: Belgede trans bireylerin durumuna çok genel olarak değinilmiş. Komünistler trans bireylerin toplumu yönetmek de dahil kendini her şekilde ifade etme hakkını, ayrıca cinsiyet değiştirme taleplerini destekleyecekler mi? Veya daha spesifik olarak sormak gerekirse, sosyalist bir toplumda cinsiyet değiştirme uygulaması talep eden herkese anayasal bir hak olarak ücretsiz şekilde bu sağlanacak mı?

İS: Evet bu doğru bir tespit, belge içerisinde bir paragrafta değinilen bir mesele, bu önemini eksiltmiyor tabii ki. Ben açıkçası dosyanın yazılmış bulunduğu tarihin bunda etkisi olduğunu düşünüyorum, bu mesele ve belgenin yayımlanmasından sonra tartışmaya açılan ya da toplumsal olarak daha da görünürlük kazanan tüm meseleler için geçerli bu durum.

Bir yeni komünizm taraftarı olarak burada sorduğunuz tüm sorulara vereceğim cevap ise doğrudan “evet” olacaktır. Bu mesele bizim bütünlüklü olarak toplumsal fay hatlarını ele aldığımız bir formülasyonda **5 DURDUR!** içinde de ifadesini bulur. Bu beş maddeden bir tanesi: “Ataerkil ayrımcılık, insandışılaştırma, cinsel yönelime ve cinsiyete dayalı her türlü baskıyı durdurun!” şeklinde formüle edilir. Şimdi bu önemli bir mesele, biz toplumda cinsiyete ve cinsel yönelime dayalı tüm baskılara karşı mücadele vereceğiz ve bu baskıların radikal bir şekilde dönüştürülmesi için mücadele edeceğiz. Belgede parti içi bir tutumdan bahsedilirken, Bob Avakian tarafından yazılan ve devrimden sonra yeni bir toplumun nasıl işleyeceğini somut olarak gözümüzde canlandırmamıza yardımcı olan *Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa*

tasarı önerisinde bu meseleye dair de belirli bir bakış açısı vardır. İnsanların kendilerini, cinsel yönelimlerini ifade edebilmeleri noktasında bir engelle, aşağılamayla karşılaşmamaları gibi. Ve yine insanların bu konudaki taleplerini dikkate almak da mücadelesini verdiğimiz toplumun radikal bir şekilde dönüştürülmesinin bir parçasıdır.

EJA: ‘Kimlik politikaları’ alt başlığında: “...” kimlik grubunun” kısa zamanlı koalisyonlarla hareket ederken her zaman diğerlerinden önce kendi isteklerini ön planda tutmasıdır. Bunun aksine proletarya, ortak düşmanı görür ve bütün bu baskının sebebinin ortak kaynağını ve asıl çözümünü, proletarya ve onun öncü partisi tarafından önderlik edilen, sonuna kadar götürülmüş ve tarihin bu devrinde bütün insanlığın temel isteklerini temsil edecek olan gerçek bir devrimde görür.” Geleneksel olarak solun “kimlik siyaseti”ne bir alerjisi var. Sizin programda da bu devam ediyor. Buna dair neler söylemek istersiniz?

İS: Bu soruda değinmeden edemeyeceğim belirli noktalar var. Geleneksel olarak sol dediğimiz zaman bir hayli geniş bir spektrumdan bahsediyoruz. Bana kalırsa şu an günümüz “sol” hareketlerinin kimlik politikasıyla pek de bir sorunları yok. Aksine, bu meseleye gayet kesişimselci bir şekilde dahil oluyorlar! Bununla ne demek istiyorum?

Burada bahsedilen kesişimselcilik kavramı, Revolution gazetesi yazarı Nayi Duniya’nın da dediği gibi bir anlamda bir **“bakış açısı epistemolojisi”**dir. Dünyayı olduğu haliyle bırakarak baskının çeşitli biçimleri arasında bir sıralama yapma ve bunları karara bağlamak için bir çerçeve oluşturulmasıdır. Bu durum açık bir şekilde bu baskıların altındaki itici güçleri ve temel dinamikleri analiz etmekten uzak kalır. Bununla beraber kendi çizdikleri çerçeve ne yazık ki sistemik ilişkileri analiz etmekten yoksun olduğu için, dünya çapında ter atölyelerinde sömürülen kitleler de dahil olmak üzere pek çok başka baskıya maruz kitleler bu çerçeveye giremezler. Yine aynı şekilde kesişimsel bir kimlik olarak yaklaşıldığı

takdirde sınıf kavramı da kapitalist-emperyalist sistemin anlaşılma başlanması gibi bir anlama da gelmez. Bir kez daha belirtmekte fayda var, bilimsel bir yaklaşım olmadan bütün bu direniş ve mücadeleler bunların kaynağı olan sisteme tekrar yönlenirler. Şimdi buna açıklık getirdiğimize göre şunu tekrar söyleyebilirim, sizin düşündüğünüzün aksine ''sol'' bu meseleyle gayet ilgilidir ama demin de tanımını yaptığım kesişimselci bir şekilde! Dolayısıyla alerjik bir durumumuz yok, nitekim bağışıklık sistemimizde bir problem yok! Ancak şunu söylemekte fayda var, bundan bir önceki sorunuza verdiğim cevapta **5 DURDUR!** formülasyonundan bahsetmiştim. Şimdi burada önemli bir mesele var çünkü bunlar toplumun kaygı alanları. Bunlar baskı, sömürü ve dehşetin yoğunlaşmış halleri. Biz bunlarla mücadele ediyoruz ve etmeliyiz de. Ancak bunu **5 DURDUR!** dediğimiz komünist mücadelenin belkemiğini temsil eden fay hatlarının her birini ''doğal'' olarak bu maddelerde formülasyonuna gidilen problemleri ''deneyimlemiş'' özel bir grup, özel olarak yürütmemelidir. Yani bu eşitsizliklere ve baskı ilişkilerine karşı ''farklı anlatıları olan farklı gruplar'' şeklinde mücadele edilmemelidir. Çünkü ne ırksal ne de sınıfsal bir hakikatten söz edemeyiz. Mesele şeyleri olduğu gibi, gerçek hareketliliği içinde anlayabilmek ve elbette bunu dönüştürebilmektir. Bunu yaparken objektif realiteye bakmamız gerekiyor, ''kimlikel hakikatlere'' yani anlatılara değil.

EJA: Neye dayanarak ''kimlik politikalarının büyük çoğunluğu son tahlilde devrimin gerekli olmadığı ya da en azından devrimin mümkün olmadığını düşünür'' gibi bir çıkarsamaya gidiyorsunuz? Kimlik siyaseti içinde aktif olan bireylerin de devrimci, komünist ya da sizlerinki gibi komünist bir devrim hayalinin olamayacağını mı düşünüyorsunuz?

İS: Tam tersi! Kesinlikle böyle bir ''hayalleri'' olmalıdır! Bütün bu baskı ve sömürüyü ortadan kaldırılabilmemiz için olmalıdır. Ancak kimlik politikalarının çizdiği sınırlardan ve ''anlatı'' mefhumundan, yani herkesin kendi hakikatlerinin peşinden koşması noktasından yeterince bahsettiğimi

düşünüyorum. En basit tabiriyle objektif realite böyle bir şey değildir. Bunun doğru ve tutarlı bir şekilde anlaşılabilmesi için ve tabi dönüştürülebilmesi için bilimsel yaklaşım şarttır. Yeni komünizmin kritik önemi de tam bu noktada bir kez daha devreye girer. Hem bu sistemin dinamiklerinin ve başat çelişkilerinin objektif realite ışığında çözümlenmeleri, hem de bundan önce yapılmış olan tali bazı hataların çözümlenmesi ile bu noktada ihtiyacımız olan perspektifi bize sağlar. Yani kısacası devamlı olarak söylediğimiz bir noktaya geliriz. Bu baskı ve sömürü ilişkilerinin bitirilebilmesi için devrim zorunludur, mümkündür ve arzulanabilir. Bugün, ezilen en temel kitleler de dahil olmak üzere bütün insanlığın kurtuluşu için, ya nihai amacı sömürücü ve baskıcı ilişkilerin olmadığı komünist bir dünyayı hedefleyen gerçek bir devrim yapacağız, ya da insanlık bugün yaşadıklarını gelecekte de -ki eğer bir gelecekleri olacaksa- yaşamaya devam edecek. Eğer sorunuza geri dönecek olursak, ezilenlerin tam da böylesi bir devrime ihtiyacı var. Ve evet, toplumun her kesiminden gelen insanlar bunun öznesi ve önderi olabilirler.

Ercan Jan Aktaş Kimdir?

Sosyal bilimci, yazar. Sosyal bilim çalışmalarını sürdürdüğü Ortadoğu Tarih Akademisi Girişimi ve Dut Ağacı Kolektifi bünyesindeyken ''Ben Öldüm Beni Sen Anlat'' (Belge Yayınları, 2006) ve ''Öykülerle 12 Eylül'' (Kolektif, 2013) adlı çalışmaların kitaplaştırılmasında yer alır. Bunlara ek olarak Aktaş'ın ''Sertav Çiya'ya Mektuplar'' (Vate Yayınları-2008) ve ''Gitmek'' (Kaos Yayınları, 2020) adlı iki kitabı daha vardır. Şu an da Fransa'da bir yandan EHESS'te (Ecole des Hautes Etudes en Science Sociale) master yapmakta bir yandan da Barış İçin Vicdani Ret çalışma grubunda çalışmalarına devam etmektedir.

ABD’deki 3 Kasım Seçimleri Üzerine Emrah Cilasun ile Röportaj

Editörün Notu: Ercan Jan Aktaş’ın* tarihçi ve yazar Emrah Cilasun ile yaptığı aşağıdaki röportaj 5 Ekim 2020 tarihinde ArtıGerçek web sitesinde yayınlanmıştır.

Kaynak

için

bkz:

<https://amp.artigercek.com/haberler/amerika-secimlerini-uzun-yillardir-almanya-da-ya-sayan-tarihci-emrah-cilasun-ile-konustuk>

3 Kasım’da Amerika yapılacak başkanlık seçimleri üzerine tartışmalar devam ederken haber portallarına Rus Senatör Aleksey Puşkov’un bir açıklaması düştü. Bana da oldukça ilginç gelen bu açıklamada Puşkov; ABD başkanlık seçimlerini Demokratların adayı Joe Biden’ın kazanması durumunda Washington’da ‘neoliberal-Troçkist bir koalisyonun’ iktidara geleceğini açıkladı. Bundan ne anlamak gerekiyor?

Yanıt:

Buradan anlaşılması gereken şey Puşkov’un tam bir cahil olduğudur. Zira Rus senatör ABD’de yaşayan halkın ve dünyanın tepesinde tehditkar bir faşizm kılıcının nasıl sallanmakta olduğunun farkında bile değil

İsterseniz gelin sizinle zaman tüneline bir yolculuğa çıkalım. Kendimizi 1933 Mart’ında Berlin’de varsayalım. Ve ben size “Yahu, eğer seçimi Alman Sosyal Demokratları ve Liberalleri kazanacak olursa...” diye bir söylev çekmeye başlasaydım, siz de bana haklı olarak, “Kardeş kendine gel. Durumun farkında değil misin sen? 1921’den beri ırkçı, bilim karşıtı, Yahudi, Çingene, eşcinsel, komünist, sosyal demokrat, liberal düşmanı, adım adım gelmekte olan bir faşizm tehlikesi

var. Şayet iktidara gelecek olurlarsa her türlü toplanma, yürüyüş ve protesto hakkını gasp edecekler. Basın masın, görev mrev hak getire... Silahlı milisleri olan SA'larla zaten gün be gün terör estiriyorlardı şimdi bunu devlet katında tahkim edip, çok daha beterini yaparak devam ettirecekler.

Hatta Almanya ile de sınırlı kalmayıp, dünyayı ateş topuna çevirecekler. Sen neden bahsediyorsun" diye uyarmaz mıydınız?

Bakınız! Tarih tekerrür etmez, fakat tarihten çıkartacağınız tecrübeyle günümüz arasında bal gibi de paralellikler kurmak mümkün. 2016'dan beri ABD'nin başında bulunan, gün be gün kendi rejimini tahkim etmeye çalışan kaçık bir Trump (ve Pence) evet belki Hitler'inkine benzer bir bıyığa sahip değil, ancak Hitler'e rahmet okutmaya hazır bir faşist. Hitler'in başına geçtiği Almanya (evet emperyalistti ve dünya jandarması olmak istiyordu ama) bugünkü ABD gibi dünyanın jandarması değildi. Hitler'in elinin altında binlerce nükleer başlıklı füze yoktu. Fakat Trump'ın elinin altında muazzam bir nükleer mühimmat bulunmakta. Lütfen bunun dünya açısından ne gibi bir felaket anlamına geleceğini bir düşünün.

Amerika'daki seçim anketleri Biden'in her zaman önde gösteriyor. Bir yerde Trump'ın kazanması mucize gibi görünüyor. Ancak bizler sandıklardaki sonuçların nasıl hazırlandığını Türkiye ve Belarus seçim sonuçlarından biliyoruz. 7 Haziran 2015 tarihinde AKP tek başına iktidar olması için gereken oyu tahvil edemedi. Ancak iktidar/devlet olma hakkını kullanarak sahnelediği oyunlar/şiddet eksenini ile 1 Kasım 2015'de istediği rakamsal çokluğa erişti. Belarus'da 26 yıldır iktidarda olan Aleksandr Lukaşenko'nun 9 Ağustos seçimlerinde %80.10'luk seçim "zaferini" ilan ederken sokaklar prorestolar ile doldu. Bütün bunlardan hareketle sandık günümüz için ne demek? Bu konuda neler söylemek istersiniz?

Yanıt:

"Sandıktan başlayalım" derim. Seçimler, burjuva diktatörlüğü

altında “demokrasi” (yani sınıfların atomize olduğu, burjuva sınıfının bütün bir toplumu ezip, sömürmekte kendisine demokrasi tanıdđı ve adını büyük harfle yazdđı “Demokrasi”) tılsımı üzerinden yaratılan bir mitolojiyle, halk kitlelerini toplumda “kökten bir şeylerin deđiŖeceđine” inandırır. Seçimlerle bir takım kozmetik deđiŖiklikler, reformlar olmaz değil, bunlar olur. Ancak toplumun temel çeliŖkileri mesela, ırkçılık, polis Ŗiddeti, göçmen avcılığı, kadınlara ve LGBTQ bireylere karŖı baskı ve Ŗiddet, savaŖ politikaları ve tüm bunlara can suyunu veren kapitalist üretim iliŖkileri seçimle YIKILAMAZ ve DÖNÜŖTÜRÜLEMEZ.

Siz hiç ömrü hayatınızda “İnsanların karınlarını doyurma hakkı vardır. Onun için insanların karınlarını parasız, özgürce ve serbestçe doyurma haklarını hadi gelin oylayalım” diye bir seçim yapıldığını gördünüz mü? Veya “Hadi gelin topluma hakim olan üretim iliŖkilerini oya sunalım” diye seçime gidildiğine tanık oldunuz mu? Bunların bırakalım tümünü, bir miktarını bile yapmaya kalkarsanız sonunuz ya Santiago’daki Başkanlık Sarayı’nda öldürölen Salvador Allende olur, ya da iŖkencede katledilen Terzi Fikri olur.

0 yüzden burjuva dünyanın bize vaaz ettiği seçimlerin “köklü deđiŖim” olduğu/olabileceği Ŗeklindeki illüzyona kapılmamak gerekir. Hatta seçimlerin sosyalist bir toplumda bile mesela sınıfları ve sınıfsal ayrımları ortadan kaldırmayacağının, bunun için toplumun daha köklü devrimci bir transformasyona muhtaç olduğunun mütemadiyen altının çizilmesi Ŗarttır.

FaŖistlere gelince... Onlar bir sürü demagoji, dalavere ve açıktan toplumun bir kısmını ötekileŖtirerek resmi ve gayri resmi silahlı güçlerini seferber ederek seçimlere (mü)dahil olurlar. Ve bir kez iktidarı ele geçirince, bir de bakmıŖsınız bir daha gitmemek üzere sandıktan çıkıp gelirler. Yani? Burjuva diktatörlüğü’nün *bir biçimi* olan burjuva demokrasisinin imkanlarıyla iktidara gelirler. Kendi faŖist rejimlerini tahkim ederek burjuva diktatörlüğü’nün *özüne* -yani kapitalist üretim iliŖkileri temelinde topyekun baskı ve sömüröye- sadık

kalırlar, bununla birlikte onun burjuva demokratik biçimini, normlarını ellerinin tersiyle itip burjuva demokrasisiyle de çelişkiye düşerler. Ve ne ilginçtir ki, onları koltuklarından defetmek burjuva demokrasisini destekleyen ve faşist olmayan hakim sınıflara değil, başkalarına nasip olur... Hatırlayalım! 1933'de sandıktan çıkan Hitler'i dünyayı kana buladıktan 12 sene sonra, esas olarak bir tek Kızıl Ordu'nun gücü ezip tarihin çöplüğüne atabilmiştir.

Şimdi gelelim sorunuzda verdiğiniz Belarus ve Türkiye örneklerine... Bunların hepsi doğru. Fakat arada yine de bir fark var. Belarus ve Türkiye'de buz gibi bir faşizm hüküm sürmektedir. Her iki ülke de kendi çaplarında ve kendi liglerinde, hem kendi halklarının hem de bulundukları coğrafyadaki halkların başlarına beladır. Fakat ne Lukashenko ne de Erdoğan, dünyada 800 askeri üsse ve devasa nükleer bir güce sahip emperyalist bir jandarmanın ilelebet başına geçmeye kararlı Donald Trump faşistinin eline su dökebilir.

Hareket olarak ABD çıkışlı olmanızdan kaynaklı, seçimleri daha yakından izliyorsunuzdur. Trump her şekilde sandıkta çıkma iddiasında. Seçim ve sandık denklemi ile siyaset yürütülürken sandıkta çıkmama ihtimalinin olmaması gibi bir duruma çalışmak ne demek?

Yanıt:

Bakın bu sorunuzun içinde üzerinde durulması gereken birden çok öge bulunmakta. İsterseniz tek tek gidelim.

Her şeyden evvel, ben Bob Avakian'ın mimarı olduğu Yeni Komünizm'in taraftarı olmaktan gurur duyan bir entelektüelim. Onun sözcüsü değilim. Yeni Komünizm'in Türkiyeli bir taraftarı olarak da bu, "ABD çıkışlı hareket" tanımınıza tersinden bakabilmek için sizinle tekrardan zaman tüneline bir yolculuğa çıkmak isterim.

Düşünün bir. Sene 1848. Avrupa'da Karl Marx ve Friedrich Engels adında iki kişinin kaleme aldıkları *Komünist Partisi*

Manifestosu yayımlanmış. Bu eserde 1789 Fransız Burjuva Devrimi ile başlayan ve bütün bir dünyaya yön veren burjuva toplumunun bütün bir siyasi, iktisadi ve felsefi konumu adeta ameliyat masasına yatırılmış ve bunların neden ilerici olamayacağı anlatılmış. Bu toplumun bağrında doğan bir sınıfa yani proletaryaya dikkat çekilmiş. Bu sınıfın bilimsel sosyalizm (Marksizm) temelinde neden ve nasıl komünist bir devrim yapması gerektiği, kapitalist üretim ilişkilerinin insanlığa verdiği tüm acılardan kurtulabilmek ve sınıfsız, sömürsüz komünist bir topluma varabilmek için tüm sınıfların, bunlar arasındaki toplumsal ilişkilerin ve tüm bunlara ruhunu veren hatalı fikirlerin ortadan kaldırılması için bir geçiş aşaması olarak *proletaryanın diktatörlüğünün* neden zorunlu olduğu anlatılmış. Şimdi biz bu eseri okuyup ondan yana tercihimizi yapmış olsak ve yazarlarını taktir etsek “Avrupa çıkışlı” mı oluruz? Yine aynı düşünce dalgası üzerinden Lenin’in ve Mao Zedong’un komünizme katkılarını kabullenmiş olsak ve onları taktir etsek bu kez de “Rusya çıkışlı” veya “Çin çıkışlı” mı oluruz? Türkiye’de burjuvazinin, gericilerin ve faşistlerin komünistleri, devrimcileri karalamak için kullandıkları şiarlardan biri “Komünistler Moskova’ya” değil miydi?

Siz sorunuzda zikretmediniz ama ben söyleyeyim. “ABD çıkışlı” demenizin nedeni, Devrimci Komünist Parti, ABD’nin önderi Bob Avakian’nın mimarı olduğu *Yeni Komünizm*’dir.

Bakınız. 1848’de Marx ve Engels ile başlayan, Lenin’in önderliğinde 1917 Ekim Devrimi ile Rusya’da sosyalist bir devletle somut bir hal alan ve 1966’da Büyük Proleter Kültür Devrimi ile Mao Zedong’un önderliğinde “proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesini devam ettiren” komünizm serüveninin birinci evresi, 1976’da yaşanan karşı devrimci darbe sonucunda Kızıl Çin’in kapitalist Çin olmasıyla birlikte sona ermiştir.

50 yıllık teorik ve pratik, devrimci komünist tecrübesiyle Bob Avakian, 21. yüzyılda insanlığın önüne mimarı olduğu Yeni

Komünizm'i koymuştur. Bu yeni komünizm, 150 yıllık komünizmin esas olarak olumlu teorik ve pratik tecrübelerinin ve tali plandaki Marksizm'e ters gelen anti bilimsel kritik çelişkilerinden köklü bir kopuşun, fakat aynı zamanda gerçekleştirmiş olduğu teorik atılımların üzerinde yükselmektedir. Bahsettiğim kritik çelişkileri ve onlardan nasıl kökten kopulduğunu, teorik atılımların neler olduğunu merak edenlerin Bob Avakian'ın eserlerini incelemelerini öneririm... İşte bunun içindir ki, mesele "ABD çıkışlı" olup olmamak değildir. Bob Avakian ve onun mimarı olduğu Yeni Komünizm'in bilimsel olup olmadığı ve objektif gerçekliğe temas edip etmediği meselesidir. Dolayısıyla meseleye milliyetçi saiklerle bakmamak gerek.

Gelelim ABD seçimlerinin "takip edilmesine"... İster "ABD çıkışlı" olun ister olmayın, 2020 Kasım'ında yapılacak olan ABD seçimleri geçmiştekilerinden çok daha fazla ciddiye alınmalı ve dikkatle takip edilmelidir. Neden? Çünkü insanlık açısından bu seçimler tüm dünyada olumlu ya da olumsuz ama her halükarda RADİKAL değişiklikleri içinde barındıracak yeni bir dönüm noktasının kapısını aralayacaktır.

Gelin "olumsuz radikal" olasılıkları bir hayal edelim. Evvela, kurulduğu günden beri önce yerlilerin soykırımı uğradığı daha sonra da milyonlarca kölenin kemikleri üzerine bina edilmiş ABD emperyalizminin, Demokratlar ve Cumhuriyetçiler diye ikiye bölünmüş hakim sınıflarıyla el ele, özellikle de 2. Dünya Savaşı'ndan sonra Batı Avrupalı emperyalistlerle birlikte, kapitalist-emperyalist yağma ve talanlarla, sermayenin birikim merkezlerinde (yani kendi ülkelerinde) bireyselleşmeye ve asalaklığa dayalı nasıl bir "burjuva demokrasisi" tutkalıyla, toplumu bir arada tuttuklarını hatırlayalım.

Bakın, kapitalist emperyalist dünyanın içerisinde debelendiği bir dizi iktisadi, siyasi nedenden ötürü bu tutkal artık tutmaz oldu. Batılı emperyalist ülkelerde, Jefforson demokrasisini, çağdaş uygarlığı, insan hak ve hürriyetlerini, eşitlik-özgürlük-kardeşlik şiarını, Ludwig van Beethoven'ın 9.

Sefonisini terennüm eden burjuva diktatörlüğünün burjuva demokrat hakim sınıflarına karşı güçlü bir sağ ve faşist dalga kabarmakta. (Buna sağ popülizm demek esasen kafayı kuma gömmek demektir. Bunu söyleyenleri 1933'e ışınlasak, Alman Nazi partisine "sağ popülist", Adolf Hitler'e de "popülist lider" mi diyeceklerdi?) Bu faşist dalga, 1945 sonrası bildiğimiz, alıştığımız tüm burjuva demokratik NORMLARI alaşağı etmek üzere bangır bangır geliyor...

Bakın ABD'deki George Floyd eylemlerinin başından bu yana 30 kişi katledildi. Polisin ırkçı cinayetlerini, Trump milislerinin M-16'larla sokaklarda cirit atıp, protestocuları kurşunlamalarını, bu iğrenç herifin nasıl bir kadın düşmanı olduğunu, nasıl bilim denince kudurduğunu, "Yahu bizim yasalarımızla bu tip şeyler mümkün değil" diyenlere, adeta "Başlatma şimdi yasandan!" diye efelendiğini duyarlı olan herkes biliyor. Hatta Trump'ın Meksika sınırına duvar örmesi, "bok çukuru" dediği göçmenleri toplama kampına tıkması, göçmen çocuklarını nasıl ebeveynlerinden koparttığı da biliniyor... Ancak geçenlerde *The Guardian*'ın geçtiği bir haber tüm bu faşist uygulamaların üzerine adeta tüy dikmiştir. Meksika sınırına yakın toplama kamplarından birinde göçmen kadınlar narkozla uyutulmakta, rahimleri alınıp dikildikten sonra sınır dışı edilmektedirler.

Tüm bunları ve daha fazlasını yapmaya namzet bir faşistin "özgür dünyanın" başına geçtiğini bir düşünün. Bizim ünlü "İmam-cemaat" sözünü hatırlayacak olursak, Trump'ın açacağı bu faşist yolun tüm dünyada Le Pen, AfD, Bolsonaro, Duterte, Erdoğan, Mudi ve daha nice küçük Trump'lara nasıl bir ilham kaynağı olabileceğini tasavvur edebiliyor musunuz?

Burada kısa bir ara verelim ve "olumlu olasılıklar"ın neler olabileceğine bakmadan evvel, ilkin sorunuzun "her şekilde sandıktan çıkma iddiası" ile "çıkmama ihtimali" boyutu üzerinde duralım. Burjuva demokratik normları hiçe saydığı için bu faşist, mektupla seçimi şimdiden "şaibeli" diye damgaladı. COVID-19'dan ötürü 200 binin üzerinde ölüme neden

olan Trump/Pence faşist rejimi böylece sandık başında virüse yakalanma riskini almak istemeyen, özellikle 65 yaş üstü seçmeni mektupla seçime dahil olmaması için ekarte etmekte. Adeta “eşeği sağlam kazığa” bağlarcasına posta kutularını ve posta merkezlerindeki mektup oyları için konulan makineleri sökmekte. Bitmedi! ABD seçimlerine başından beri zaten umarsız olan, sandığa bugüne kadar hiç gitmemiş Siyahi kitlelerin bulundukları gettolarda olası seçim ilgisinin bastırılması için ve Trump aleyhine oyların çıkabileceği yerlerde, seçim sandıklarının konulacağı noktalara, güya “seçim güvenliğini” sağlamak üzere Trump gönüllülerinden oluşan eski şerif, polis ve savaş gazilerinden 50 bin faşist şimdiden örgütlenmiş durumda. Bu açık terörden ötürü, bir dizi sandık başında görev almak isteyen insan, bu haydutlarla burun buruna gelmemek için şimdiden sinmiş durumda.

Bitmedi! Olası seçim sonuçlarının başa baş ve/veya Trump aleyhine sonuçlanabileceği eyaletlerde, karar verici yargı organları (Eyalet Yüksek Mahkemeleri) ne zamandan beri Trump’ın yaptığı atamalarla yandaş yargıçların elinde. Bitmedi! Hatta ABD’nin en yüksek yargı organı olan Anayasa Mahkemesi’nde de Trump şimdi çoğunluğu kendi yandaşı faşist, Hristiyan faşist yargıçlarla 6’ya 3 elde etmiş vaziyette.

Bitmedi! Bütün bu kural tanımaz, hileli oyunun gene de işe yaramazlığı Trump açısından belli olacak olursa, bir OHAL kararıyla seçimlerin iptal edilmesi mümkün. Bitmedi! Seçime gider ve sonuçtan memnun olmayacak olursa, Beyaz Saray’dan barışçıl çıkmayacağını da daha geçtiğimiz gün yaptığı basın toplantısında “bakarız” diye adeta teyit etti. Ve tabii tahmin edebileceğiniz üzere bitmedi. Tüm bunlar da işe yaramazsa bir iç savaş çıkartması bile gayet akut bir tehlike olarak siyaset sahnesinin orta yerinde durmakta. Bu İç Savaş tehlikesinin abartıldığını düşünecek olanlara, Trump yanlısı Iowa eyaletinin faşist Kongre Üyesi Steve King’in LGBTQ bireyleri aşağılayarak söylediklerini hatırlamak yerinde olacaktır: *“Millet yeni bir iç savaş hakkında konuşmaya devam ediyor. Bir*

tarafıta yaklaşık 8 trilyon mermi bulunurken, diğeri taraf hangi tuvaleti kullanacağını dahi bilmiyor.” [Bkz: “Steve King posts meme warning that red states have ‘8 trillion bullets’ in event of civil war” <https://www.washingtonpost.com/politics/2019/03/18/steve-king-posts-meme-warning-that-red-states-have-trillion-bullets-event-civil-war/>]

Gördüğünüz gibi manzara bu. Şimdi bu manzara karşısında radikal “olumlu olasılıkların” neler olabileceğini konuşabiliriz. Burada müsadenizle Bob Avakian’ın 22 Eylül 2020 tarihli makalesinden [Bkz: Bob Avakian, “Trump’ın Faşizmi–Her Gün Daha Bariz ve Daha Tehlikeli: Kararlı Bir Mücadele ve Devasa Bir Hareket Bunu Nasıl Yenebilir?” <http://yenikomunizm.com/trumpin-fasizmi-her-gun-daha-bariz-ve-daha-tehlikeli-kararli-bir-mucadele-ve-devasa-bir-hareket-bunu-nasil-yenebilir/>]

uzun olma pahasına şu sözlerini aktarmak pek yerinde olacaktır:

“Peki ama bu doğruysa, bu rejim iktidardan nasıl uzaklaştırılabilir? – ve özellikle de kitlesel bir seferberlik bu rejimi gitmeye nasıl zorlayabilir?

Şunu hayal edin.

RefuseFascism.org’un çalışmalarıyla halihazırda ulaşılan, harekete geçirilen ve bu faşist rejim HEMEN ŞİMDİ GİTSİN! talebini yükselten binlerce kişi artan sayıda örgütlenmenin köklerini oluşturuyor, -doğrudan temas ile, sosyal medya ve diğer yollarla- ailelerine, arkadaşlarına ve kendi topluluklarına ulaşıyorlar ve buna her çeşit insan ve grup da dahil. Bu rejimin temsil ettiği her şeye karşı nefretlerini paylaşan ve harekete geçen binlerce kişi böylece daha da büyüyen ve giderek daha çeşitli hale gelen kitle hareketine dahil oluyor. Çok daha fazla sayıda kişi bu süreçte örgütçü oluyor.

İrkçı baskıya ve polis terörüne karşı kitlesel protestolarda

olduğu gibi, insanların 3 Ekim'den itibaren her gün sokaklarda harekete geçtiğini, bu rejimin hemen şimdi gitmesi talebiyle birleştiğini, şiddet içermeyen ama kararlı gösterilerle Faşizmi Reddet'in çağrısına yanıt verdiğini bir hayal edin. Bu seferberlikler büyüyor, genişliyor ve çoğalıyor. Polis vahşeti ve cinayetlerinin sürmesine öfkelenen çok sayıda kişinin katılımıyla; çevrenin tahrip edilmesine; sınırdaki toplama kamplarındaki kafeslerdeki çocuk ve on binlerce göçmenin durumuna; Trump'ın COVID pandemisine ilişkin kalpsiz ve umursamaz ihmalkarlıkları ve yalanlarına, orantısız bir şekilde Siyahi, Melez ve Yerli halklardan on binlerce gereksiz ölüme neden olmasına, rejimin faşist bağnazlığının ve baskısının bir başka aracı olan Yüksek Mahkeme'ye yönelik amansız hamlelerine karşı olan, tüm bunlardan rahatsız olan ve tüm bunların bu faşist rejim tarafından yönlendirildiğini ve sürmekte olan günlük seferberliklere katılarak öfkelerini birbirine bağlayarak daha da net bir şekilde görmeye başlayan, toplumun her kesiminden pek çok kişi HEMEN ŞİMDİ GİTSİN! birleştirici talebiyle mücadele ediyor.

Bir Düşünün: Öğrenciler, öğretmenler, bilim insanları, tıp

uzmanları, avukatlar, din adamları ve onların cemaatleri, sendikalar, sivil hak ve adalet örgütleri, sanatçılar, sporcular ve kültürel arenadaki diğerleri... tüm bunlar ve diğer kesimler çağrıyla üstleniyor ve mücadeleyi güçlendirmek için harekete geçiyor. Ünlüler ve birçok alandan önde gelen kişi kendi platformlarını bu mesajı daha da yaymak ve daha büyük sayıları harekete geçirmek için kullanıyor.

Bu rejimin suçları gün geçtikçe artarken; beyazların üstünlüğünü, erkeklerin üstünlüğünü savunan düşünceler ve diğer bağnazlıklar hızla yayılıyor; oyları bastırmak ve seçimleri gasp etmek için harekete geçiyorlar; seçim sonuçlarına bakılmaksızın iktidarda kalmak için şiddet yoluyla tehdit edip ve şiddeti serbest bırakıyorlar; giderek artan bir şekilde 'Adalet Bakanlığını' bariz bir kanunsuz baskı aracına dönüştürüyorlar, insanları temel haklardan mahrum ediyorlar bir yandan da tüm bu 'Anayasal' ve 'yasal' ilan edecek bir Yüksek Mahkemeye müdahale ediyorlar – Bütün bunlar ve daha fazlası giderek daha bariz hale gelirken ve planlanan seçimin yaklaşmasıyla baş döndürücü bir şekilde hızlanırken, toplumun geniş kesimleri bununla başa çıkmak için seçimin yeterli olmayacağını farkına varmaya başlıyor. 'Normal siyasi sürece' pasifçe bağlı kalmayı bir kenara bırakarak, faşist haydutların tehditleri ve saldırıları karşısında korkuyu yenerek, ülkenin dört bir yanındaki sıradan halk kitleleri, büyüyen dalgalar halinde sokaklara çıkıyor, devam eden HEMEN ŞİMDİ GİTSİN! talebi etrafında birleşiyor, henüz seferberlik olmayan yerlerde kendileri bu tür seferberlikleri başlatıyorlar. Bu durum, ülkeyi bir bütün olarak yutan, siyasi angajman koşullarını dramatik bir şekilde değiştiren, her siyasi rakibi ve toplumdaki tüm egemen kurumları yükselen bu kararlı kitlesel direniş dalgasına yanıt vermeye zorlayan muazzam bir yükselişe dönüşüyor. Bu artan seferberlik, bu ülkede ve uluslararası alanda medyanın ilgisinin merkezine kayıyor. Dünyanın her yerinden halklar bunu fark ediyor, bundan ilham alıyor ve dayanışma ve destek için gösteriler düzenliyor.

Şunu bir hayal edin: Demokrat Partili siyasetçilerin ve yetkililerin birdenbire, tüm öfke ve hoşnutsuzluğu, faşist rejim tarafından her gün müdahale edilen ve şiddet yoluyla dağıtılan bir seçime aktaramayacaklarını fark etmek zorunda kaldıklarını bir hayal edin. Bu siyasetçiler, şu an HEMEN ŞİMDİ GİTSİN! talebini yükselten gösterici kitlelerinin duygularıyla özdeşleştiklerini beyan ediyorlar! Ve mitinglerde kitleleri düzen içine yönlendiren konuşmacılar bulundurmaya çalışıyorlar. Ancak göstericilerin artan anlayış ve kararlılığı göz önüne alındığında, bu politikacıların çabaları sadece bu seferberliklere daha da fazla sayıda katılıma neden oluyor – ve rejimin ve onun üniformalı faşist destekçilerinin artan tehditleri ve baskı ve şiddet eylemleri karşısında bile bu seferberlikler gittikçe büyümeye devam ediyor; HEMEN ŞİMDİ GİTSİN! talebi daha da güçlü bir şekilde göklere yükseliyor.

Bu yoğunlaşan durumla karşı karşıya kalan Demokrat Parti liderleri, durumu kontrol etmenin ve “düzenli bir sürecin” bir kısmını yeniden kurmanın tek yolunun, Trump/Pence rejiminin gitmesi talebini üstlenmek olduğunun hesabını yapıyorlar. Bu rejimin müdahale ettiği ve ‘özgür ve adil’ bir süreç olarak ilerlemesini engellediği planlanmış bir seçimden önce -hemen şimdi- gitmesi gerektiğini değerlendiriyorlar.

Demokratların bu hamlesine, hükümette güçlü pozisyonlarda bulunan başkaları da katılıyor (veya perde arkasından bunu destekliyor), hatta en nihayetinde kendi siyasi hedeflerine ve kişisel hırslarına bu rejimden koparak ve diğer ‘liderlerin’ etrafında yeniden gruplaşarak daha iyi hizmet edileceğine karar veren bazı Cumhuriyetçi politikacılar da bu sürece dahil oluyor. Trump (ve Pence), bu yönetici sınıf güçleri tarafından ‘ya istifa edecekleri ya da görevden alınacakları’ ultimatoyla karşı karşıya kalıyor. Ve bu talebi dile getirenler; Trump (ve Pence) eğer ayrılmayı reddederse arkalarında bunu uygulayacak kurumsal güce sahip olduklarını da açıkça belirtiyor.

Bunu bir hayal edin!

Elbette işlerin tam olarak nerede biteceğini söylemek imkansız ve başarının 'garantisisi' de yok. Ama bunlar mümkün."

"Trump sandıkta çıkmasa da zaten gitmeyecek" diyenlerin hiç de azınlıkta olmadığı bir zaman diliminde bütün bu gelişmeler verili parlamenter/başkanlık sistemlerinin sorgulanması gibi bir sonuç açığa çıkarıyor mu? Bu yönlü tartışmalar var mı?

Yanıt:

Hayır, bildiğim kadarıyla böylesi tartışmalar gündemde değil. Tam aksine "demokrasimiz daha güçlü olursa, bu faşistler "yer" bulamaz" diyenler var. Fakat başından beri Bob Avakian'ın vurguladığı şu iki seçenek var: *"İki seçeneğimiz var. Ya bütün bunlarla yaşamaya devam edeceğiz ve gelecek kuşaklar da -eğer bir gelecekleri olacaksa- aynısını, hatta daha beterini yaşamaya devam edecek – veya devrim yapacağız!"*

Neden?

Çünkü bu kapitalist-emperyalist toplum ister parlamenter isterse de başkanlık sistemiyle idare edilsin ister Demokrat ister Cumhuriyetçi bir hükümet tarafından yönetilsin; ırkçılığı, yabancı düşmanlığını, beyaz üstünlüğünü, polis cinayetlerini, bilim karşıtlığını, kadın ve LGBTQ düşmanlığını, çevre tahribatını, emperyalist savaşları ortadan kaldıramaz, bunları reform edemez.

Neden?

Çünkü tüm bu çelişkiler kapitalist-emperyalist toplumun bağrından fıskıran ve onun bizzat kendisi tarafından üretilen, aynı anda hem kendisini besleyen ama hem de kendisini kemiren TEMEL çelişkileridir. Velhasıl böylesi bir sistemin devrilmesi insanlık için son derece hayırlıdır. Avakian'ın siyaset sahnesinin tam orta yerine getirip koyduğu, kitleler tarafından hem tartışılması istenen, arzu edilen ve mümkün olan köklü sorun budur.

ABD’de Trump, Rusya’da Putin, Belarus’da Lukaşenko, Türkiye’de Erdoğan...Küresel anlamda sizce dünya nasıl bir zaman denklemi içinden geçiyor? Her biri ölene kadar iktidar olma derdindeler. Bu durum bunların bireysel beklenti ve çıkarlarını mı yoksa kapitalist sistemin mi bunların bu koltuklarda kalmasına ihtiyacı var?

Yanıt:

Sizi tenzih ederim. Burjuvazi anti-komünizm yaparken -hele hele son 30 senedir- kafamızı şişirdi. Çok enteresandır. Stalin’i veya Mao’yu “şeytanlaştırırken” (onların “katlettiği kurbanlardan” bahsederlerken... Bu arada verdikleri kurban sayısına dikkat edin. Hitler’in sorumlu olduğu 2. Dünya Savaşı’nın ve onun 56 milyon kurbanının hep iki hatta üç mislidir) bu “şeytanlığın” köklerinin aslında tek tek bireylerde yatmadığı; üretim ilişkilerinden, sosyal ilişkilere ve kültüre kadar bütün bir komünist sistemin bu “şeytanlığın” sorumlusu olduğu vurgulanır. (Öte yandan bu komünizm hakkında atıp tutan burjuvazi, Katolik kilisesini asla eleştirmez, Papalığı toplum içerisinde kayırır. Ama bilindiği üzere Papalık “yanılmaz ve daimi oteritedir”) Ancak ne zaman ki tartışma dönüp dolaşıp kapitalist-emperyalist sisteme gelir, işte orada akan sular durur. Bu tartışmada bütün bir toplumun ürettiğinin şahsi gaspına dayanan kapitalist üretim ilişkileri, bu ilişkilerin doğurduğu sınıflar ve bunlar arasındaki antagonizma, bunlar arasındaki toplumsal ilişkiler ve bunların tepesinde bir bulut kütlesi gibi duran din, kültür, gelenek ve görenek gibi insanlık açısından kahredici sonuçlar doğuran hususlar zinhar tartışılmaz. Bunları mevzubahis etmek bile mümkün değildir. Çünkü bunlar kapitalist dünyanın tabularıdır. Bunların üzerine mükemmel bir kozmetik makyaj yapılmıştır ve adı demokrasidir. Oysa bu denli atomize olmuş, sınıflara bölünmüş bir toplumda herkes için demokrasiden bahsetmek, insanlara şekere batırılmış zehir vermekten farksızdır. Ha keza böylesi bir toplumda “tek adam” diktatörlüğünden bahsetmek, tüm bu sıraladığım gerçekleri yok

sayıp, bütün bir meseleyi getirip, “meczip bir iktidar delisine” bağlamakla eş değerlidir. “Çözüm” diye sorulduğunda, cevap hazırdır: “Hele şu tek adamdan bir kurtulalım, her şey güllük Gülistan olacaktır.”

Oysa o “tek adamın” hangi sınıfı temsil ettiğı ve/veya hangi sınıfların koalisyonu sonucu “tek adamın” orada olduğı zinhar sorulmaz ve sorgulanmaz.

Vitrindeki “tek adama” bakılmasını isteyen, iktidara talip “muhalefet” konumundaki diğer hakim sınıflar ve onların siyasi temsilcileri böylece sistemi temize çıkartacaklarını ve kendilerinin aynı iktidar koltuğına gelip oturacaklarını düşünürler. Bir de bakmışsınız “tek adam” gitmiştir ama yukarıda kapitalist toplum için saydığım tüm özellikler berdevam etmektedir. Sonuç: Halk kitlelerinde muazzam bir aldatılmışlık duygusunun yaşanmasıdır.

“Kapitalist sistemin mi bunların koltuklarında kalmasına ihtiyacı var?” sorunuz önemli. Buna verilecek yanıt: hem evet, hem de hayır. Çünkü bu olasılıkların her ikisi de kapitalist sistemin “ulvi çıkarlarınca” BELİRLENİR.

Öncelikle evet, çünkü kapitalist sistem sömürü için “istikrar” ister. Bakın size çok uçta bir örnek vereyim. Birinci Körfez Savaşı’nda, ABD ordusu Kuveyt’ten girdi, Irak’ta Şii kitlelerin ayaklanmasını teşvik etti. Bağdat’ın kapılarına geldi ve Saddam Hüseyin’i ve BAAS rejimini devirmekten vazgeçti. Neden? O sıralar akli melekeleri yazı yazmaya elverişli olan Kissinger’in ünlü sözünü hatırlayalım: “En kötü kontrol, kontrolsüzlükten daha iyidir.” Bakın o esnada bile bütün resme bakarak (dünya, bölge ve diğer bir dizi faktörü göz önünde bulundurarak) Saddam ve BAAS rejiminden daha iyi “istikrar” sağlayacak bir gücün olmadığına kanaat getirip, geri çekiliyorlar.

Şimdi de tersinden bakalım. Ve sorunuza “Hayır” diyelim. Çünkü o “tek adam” şayet, kapitalist sömürü ihtiyacının gerekli

“istikrarını” sağlayamıyorsa ve kendi çekip gitmemekte ısrar ediyorsa, gözünün yaşına bakmazlar. Örneğini ABD’nin dünya ve ülke içersinde biriken çelişkileri ve hakim sınıflar arasındaki çatışmanın derinleşmesi ve buna paralel olarak Nixon’un temsil ettiği sistemin halk kitlelerinde uyandırdığı ve patlama noktasına ulaştığı çelişkiler sonrasında “Nixon Skandalı” diye de bilinen “DeNixonizasyon” tasfiyesi yaşanmıştır.

Ancak Trump (ve Pence) bir “tek adam” olmadığı gibi tam teşekküllü faşist bir rejimi 2016’dan beri adım adım konsolide ederek gelmektedir. Devletin kolluk kuvvetleri ve ordunun yanı sıra kendi paramiliter güçlerine sahip ve bunların sayısını mütemadiyen büyütmede. Hakim sınıfların diğer kesimlerini devletin dışına iterken, kendi güçlerini oraya iyice yerleştirmekte. Kapitalist sömürü için gerekli “istikrarı” zorla sağlayacağına dair garanti vermekte. İnşa ettikleri rejime, sistemin içerisinden rakiplerinin “hadi git artık” demesinin yasama-yürütme ve yargıyla önünü almakta. Tıpkı Nazi rejiminin yaptığı gibi.

3 Kasım’da Amerika halkları gerçekten Trump’a yol verir ve Trump’da başka bir şey yapamadan çekip gitmek zorunda kalırsa bu yukarıda verdiğim otoriter/faşizan kişi/sistemlerin de çöküşü anlamına gelir mi? Yani Biden ile Amerika bambaşka ve yeni bir zamana Biden ile geçebilecek mi?

Yanıt:

Bu maalesef öyle kolay olmayacaktır. Burada Bob Avakian’ın 1 Ağustos 2020’de yaptığı tarihi çağrıya [Bkz: Bob Avakian’ın 1 Ağustos Bildirisi, “*Şu Anki Acil Durum, Trump/Pence Rejimini Acilen Gönderme İhtiyacı, Bu Seçimlerde Oy Vermek ve Devrim İçin Temel İhtiyaç Üzerine*” – <http://yenikomunizm.com/su-anki-acil-durum-trump-pence-rejimin-i-acilen-gonderme-ihtiyaci-bu-secimlerde-oy-vermek-ve-devrim-icin-temel-ihtiyac-uzerine/>] kulak vermeliyiz:

“Bu rejimi devirmek için sadece oy verilmesine güvenmek neredeyse kesin olarak çok kötü, hatta feci sonuçlara yol açacak bir durumdur.”

Neden?

Çünkü Avakian’ın uyarısı adeta tüm alarm zillerini çalar niteliktedir: “Tamam! Oyumu verdim, bu sistemin çek-balansı artık Trump’ı evine yollar” türünden bir rehavet, gelmekte olan felaketin bilincinde olmamakla eş anlamlıdır.

Zira Avakian’ın milyonlarca insanın sokağa çıkmasını talep ettiği aynı çağrıda belirtildiği gibi:

“Bu faşist rejim tarafından neyin temsil edildiğini görmek gerekiyor, ayrıca Trump’ın sadece ona karşı oy kullanacak kişilerin oylarını bastırmaya çalışmakla kalmayıp aynı zamanda görevde kalmak için güçlü ve şiddetli bir baskı kullanmaya da hazırlandığını görmek gerekiyor. Bu rejimin HEMEN ŞİMDİ! (OUT NOW!) gitmesi gerektiği şeklindeki birleştirici talep etrafında şu an gerçekten büyük ve sürekli bir seferberlik kurmak kritik ve ivedi bir önem taşıyor! – Ve eğer durum gerektiriyorsa, seçimden sonra bile buna devam etmeye hazır olma yönelimi ile bunun yapılması gerekiyor.”

Tarihsel tecrübenin de ispat ettiği gibi faşizm sandıkla gelir ama sandıkla gitmeye razı olmaz ve gitmez. Burada kilit ve tayin edici nokta Biden değil kitlelerdir. O kitlelerin bugünden seferber edilmesi elzemdir.

Biden meselesine gelince. Burada tekrar Avakian’ın çağrısına - uzun olma pahasına- kulak verelim:

“Bu kritik zamanda bu rejimi iktidardan uzaklaştırmak için şiddet içermeyen ve uygun olacak her yoldan yararlanılmalıdır. Ve eğer Trump/Pence rejiminin devrilmesini talep eden kitlesel protestolara rağmen bu rejim oy verme zamanı geldiğinde iktidarda kalırsa –temel olarak buna dayanmadan- bu rejimin gitmesi için gerekli tüm araçlar kullanılmalıdır ve bu süreç

Trump aleyhine oy vermeyi de içermek durumundadır (eğer seçimin fiilen yapıldığını varsayarsak). Açık olmak gerekirse, bu durum kazanma şansı olmayan bazı adaylar için 'tepki oyu' vermek demek değildir, Trump'a karşı etkili bir şekilde oy kullanmak Demokrat Parti adayı Biden'e oy vermek anlamına gelir.

Bunun nedeni, Biden'ın (ve genel olarak Demokrat Parti'nin) aniden oldukları şeyden başka bir şey haline gelmesi değildir: bunlar sömürücü, baskıcı ve kelimenin tam anlamıyla ölümcül kapitalizm-emperyalizm sisteminin temsilcileri ve araçlarıdır. Seçim süreci, biz devrimci komünistlerin Burjuva Seçim Saçmalığı (BSS) olarak isyan ettiğimiz şey olmaya devam ediyor. Bu seçim süreci boyunca daha iyiye yönelik hiçbir temel değişikliğin gerçekleşemeyeceği ve genel ve bütün olarak, özellikle de bu sistem altındaki oylamanın bir yol olarak -ve dahası bunun tek yol olarak- görülmesi halinde bunun mevcut sistemi güçlendirmeye hizmet edeceği, anlamlı bir değişim yaratmayacağı bir durum söz konusudur.

Ancak bu seçim farklıdır...

Mesele Biden ve Demokratların 'iyi' bir şeyi temsil edip etmedikleri ya da temel anlamda Demokratların Cumhuriyetçilerden 'daha iyi' olup olmadığı değildir. Bu tarafların ikisi de iktidardaki siyasi partileri yönetiyor ve hiçbir aday en temel ve esas anlamda 'iyi' bir şey temsil etmiyor. Biden anlamlı bir şekilde Trump'tan 'daha iyi' değildir – bununla birlikte Trump da değildir ve faşist düzenin sağlamlaştırılması ve uygulanması açısından gerekli olan hareketin bir parçası olmadığı anlamına gelir.

Bu seçime, hangi adayın 'daha iyi' olduğu şeklindeki bir bakış açısıyla yaklaşmak söz konusu olanın gerçekten derin risklerini ve potansiyel sonuçlarını anlamamak demektir. Gerçek şu ki, bu seçimlerden yalnızca tek bir 'iyi' çıkabilir: Trump'a ve tüm faşist rejime kesin bir yenilgi yaşatmak. Bunu yapmak, Trump/Pence rejimi tarafından temsil edilen her şeye

ve bu sistemin tüm baskı ve adaletsizliklerine karşı mücadeleyi sürdürmeye devam etmek için çok daha iyi koşullar yaratacaktır ve dünya halklarına büyük bir hediye olacaktır.”

Biliyorsunuz. Kuduz aşısının özelliği bir başka kuduzdan (ölü kuduzdan) elde edilmesidir. Trump'ın seçimlerde kesin bir yenilgi alması, bir iç savaş için hazırlanan kitlesinin demoralize olmasına ve Trump/Pence rejimine karşı olan insanların daha da mobilize olmasına yardımcı olacaktır ve bu seçimdeki tek “iyi” de bu olur. Yoksa daha iyi olduğundan değil. Avakian, tarihi önemdeki 1 Ağustos Bildirisi'nde ve sonrasında kaleme aldığı yazılarında -ki bunlara yenikomunizm.com'dan erişilebilir- döne döne ABD emperyalizminin Demokrat Partisi ve adayı Biden'ın neden Trump'dan “daha iyi” olmadığını anlatmakla kalmaz aynı zamanda bunlara neden güvenilmemesi gerektiğini ve seçimleri kazanmaya pek de hevesli olmadıklarını, Cumhuriyetçilerin tabanını kaybetmemek için neden ayak dirediklerini teferruatlıca anlatır. Ve tekrar, daha şimdiden doğru hedefler ve doğru ilkeler temelinde bir araya gelmiş sokağa çıkması gereken kitlelerin tayin edici önemine dikkat çeker.

Onun için, insanlık açısından Trumplı bir ABD felaket, Bidenlı bir ABD eski jandarmalığın devamı olacaktır. Her ikisinden azade bir Amerika, insanlık için ancak yeniyi temsil edebilir. Hatırlayalım. Avakian tarihi çağrısında ne diyor?

“Temel amacımız ve bizlere rehberlik eden yıldızımız halen aynıdır: DEVRİM – DAHA AZI DEĞİL!”

Bugün böylesi bir devrimin gerçekleştirilebilmesi için bu temel yönelimimize bağlı kalarak, Trump/Pence faşist rejimini durdurmalı ve onu iktidardan defetmeliyiz. Bunu gerçekleştirmemiz, Trump/Pence faşist rejimi ve bu sistemi temsil edilen her şeye, bu sistemin tüm caniyane saldırılarına, baskılarına ve adaletsizliğine karşı mücadeleyi sürdürebilmek için çok daha iyi koşulları doğuracaktır ve bu durum dünya çapında pozitif bir atmosferin doğmasına önemli

bir katkıda bulunacaktır.

***Ercan Jan Aktaş:**

École des hautes études en sciences sociales – EHESS / Paris Sosyal Bilimler
Yükseokulu